

RAMANEKE NEASAYÎ

RAMANEKE NEASAYÎ

Dema ku ez di vê riya vegotinê re derbas bûm, ku wek hebûneke otobiyografîk a serbixwe dest pê kir, lê tu carî bi hişmendiyeke weşangerî, min pir astengî li ber xwe nedîtin ji bilî biryarên weşangeran ên ku pir caran bi eşkereyî, û gelek caran bi hêrs, li dijî derdiketin, û digotin ku ev şeweyekî vegotinê ye ku ne tê xwendin û ne jî tê hilanîn ji aliyê girseyeke xwîneran ve ku bi giranî ji hêla çandêke AMAZON-FRIENDLY ve hatiye şekilandin. Xwîner li ser çîrokên pejirandî, perwerdekirî û li gorî wê yekê ku weşanger wek qebûlbar dihesibandin hatine adetkirin, û pir caran xwezaya rastîn a berhemê bi xwe winda dibû. Loma, digotin, ya min tu carî li cî nedibû. Bi îronî, tam ew bû ku herî zêde ez teşwîq kirim: îmkana vegotina çîrokekê bêyî sansûr, bêyî guhertin, ji bo xwînerêkî gerdûnî, li cihê ku xwendin ne tenê li ser çîrokekê be, lê li ser jiyanêke jiyayî, an xeyalkirî, lê bawerbar bêyî ku hewce be jê bê bawerkirin.

Min tu carî ji bo nivîsandinê plansaziyeke berê diyarkirî bi kar neanî. Ez ji aliyê hişê xwe, ezmûnên xwe, baweriyên xwe û xeyalên xwe ve dihatim rêberkirin. Di nav her yekê ji wan de, karakterê ÎSA çêbû. Ne yê ku di ruhaniyetê de tê pênasekirin, lê yê ku aîdî marketingê, firotinê û cîhana şirketan e, li cihê ku berhema sereke tenê tiştek bû: peyv. Paşê çîrokên cuda hatin, hin ji wan ji yên din xweştir, lê her tim çîrokên vegotinê, tu carî kufrî û tu carî bêrêz. Ji wan derket ew tişt ku min wek hevkarê Gillette yê sala 2000 pênase kir, ku di nav şirketekê de dijiya ku wê tenê di dawiya sedsala nozdehan de bihata damezrandin, lê bi awayekî bû yekem rêzdarê wê di dîrokê de. Çima ez vê bi ewqas baldarî li ser hûrgiliyan vedibêjim? Ji ber ku tenê du roj berê min nameyek ji Papayê Amerîkî re şand, ku paşnavê wî fransî ye, PREVOST, û ez li ser paşnavê GILLETTE ponijîm, zilamekî Amerîkî bi paşnavê fransî. Ez rawestiyam û min li ser rola xwe fikirî, hema wek ku ez hatibim wezîfedarkirin

ku rastiya projeyekê vebêjim ku tê de ceribandina yekem marka bi berhemê re bû, û ya duyem berhem bê marka bû. Û eger bi rastî wisa bûya? Wê demê belkî min tenê kêfa temaşevanekî ku pere nade kiribe.

Û wek ku em dizanin, dema em ji bo tiştekî pere nadin, an ew pir hindik bi qîmet e, an jî me karîbûye xewnekê bêyî zehmetî pêk bînin. Ferdinando